

ПАЛАЧИНКОВА КЪЩА
„СТРОУБЪРИ ПАЧ“
Дрийм Харбър 4

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *The Strawberry Patch Pancake House*

© 2025 Laurie Gilmore

Cover design by Lucy Bennett © HarperCollinsPublishers Ltd 2024

Cover illustration © Kelley McMorris/Shannon Associates

Translation © Ciela Norma AD 2026, translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

© Карина Горанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайево, *адаптация на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5382-4

ЛОРИ ГИЛМОР

ПАЛАЧИНКОВА
КЪЩА
„СТРОУБЪРИ
ПАЧ“

Превод от английски:
Карина Горанова

ФЕРМАТА НА ЛОГАН

КЪШАТА НА ХЕЙЗЪЛ

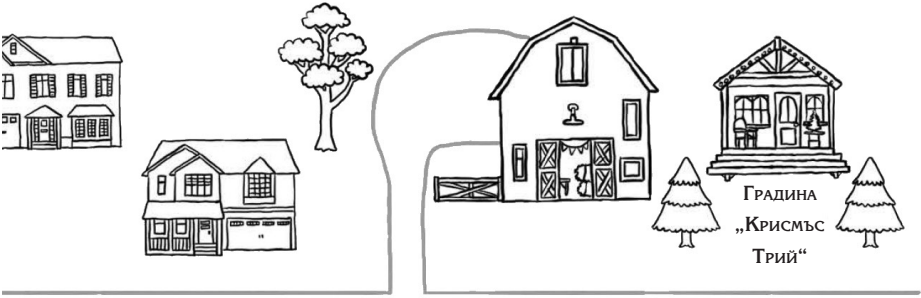
МАГАЗИН ЗА ЦВЕТА МАГАЗИН ЗА СЛАДОЛЕД МАГАЗИН ЗА ДОМАШНИ ЛЮБИМЦИ

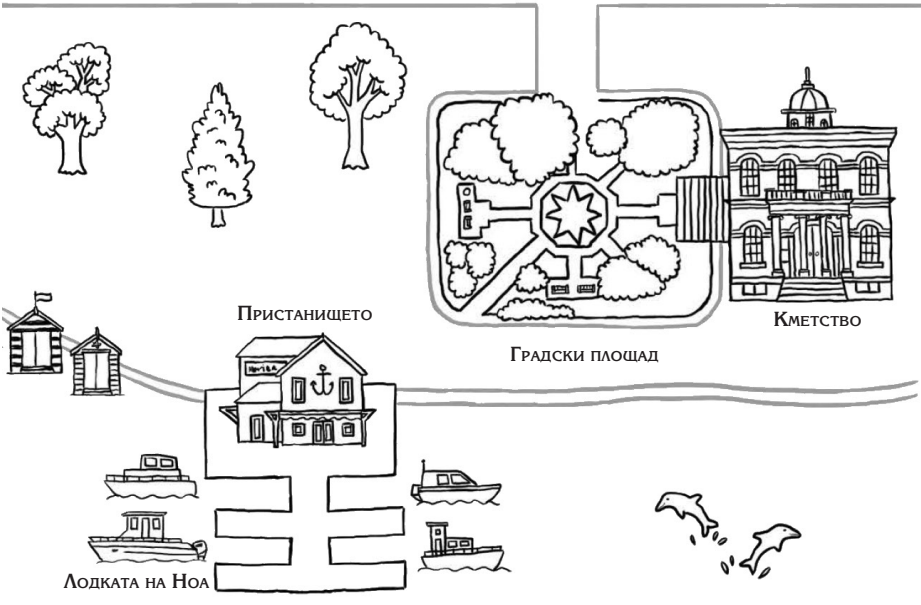
ХОТЕЛ И СПА

ДРИЙМ ХАРБЪР

СЕНТЪРЪ АВЕНЮ

ПЛЕЙЛИСТА

- “Beautiful Things” – Benson Boone
“Bed Chem” – Sabrina Carpenter
“Enchanted (Taylor’s Version)” – Taylor Swift
“Beautiful As You” – Thomas Rhett
“enough for you” – Olivia Rodrigo
“Feels Like” – Gracie Abrams
“Everywhere, Everything” – Noah Kahan, Gracie Abrams
“Call Me Lover” – Sam Fender
“Love Me Anyway” – Chappell Roan
“You Are In Love (Taylor’s Version)” – Taylor Swift
“Grace” – Lewis Capaldi
“What Was I Made For?” – Billie Eilish
“Pancakes for Dinner” – Lizzy McAlpine
“The Night We Met” – Lord Huron, Phoebe Bridgers
“Out Of That Truck” – Carrie Underwood
“Break My Heart Again” – FINNEAS
“Forever” – Noah Kahan
“Sleep Tight” – Holly Humberstone
“Perfect” – Ed Sheeran
“You’ve Got The Love” – Florence + The Machine
“Fast Car” – Luke Combs
“Young And Beautiful” – Lana Del Rey
“Nice To Meet You” – Myles Smith

ГЛАВА ПЪРВА

Арчър Баер току-що беше станал баща по възможно най-невъобразимия начин. Не че изобщо си беше въобразявал нещо подобно. Какво щеше да прави с дете човек като него – заклет ерген и отдаден на професията си главен готвач? Арчър беше такъв работохолик, че нямаше дори стайни растения, защото не разполагаше с време да се грижи за тях, а дори той знаеше, че едно дете би изисквало повече грижи от фикус в саксия.

Той обаче имаше дъщеря, или поне така му каза адвокатът, който му се обади преди седмица и преобърна живота му с главата надолу. Момиченце, което не беше виждал или чувал през петте му години на този свят. Според адвокатата майка ѝ Кейт беше загинала в автомобилна катастрофа и вече нямаше начин да я попита защо не му е казала за детето, а само го е посочила като баща в акта за раждане.

Колкото повече мислеше за всичко това, толкова по-безумно му се струваше то. Дори сега, докато вървеше по главната улица в това странно малко градче, в което Кейт беше израснала, му се струваше невъзможно да е истина. Арчър да е *баща*? Не, в това просто нямаше никаква логика. Той поклати глава в отчаян, но напразен опит да се събуди. Не беше ставал толкова рано от години и имаше спешна нужда от кафе. Работата в парижките ресторанти го беше превърнала в нощно създаване и той рядко се прибираще у дома преди 1 часа сут-

ринта. Как, за бога, се очакваше от него да се грижи за малко момиченце?

Адвокатът беше убеден, че за дъщеря му щеше да е много по-добре да е с него, отколкото с възрастната си баба. Арчър обаче изобщо не беше сигурен в това. Нямаше ли да е по-добре детето да е с някого, който знае какво, по дяволите, прави?

Мислите му го отведоха обратно към Кейт. Макар за последно да беше говорил с нея преди пет години, той не можеше да повярва, че я няма и вече нямаше начин да ѝ зададе нито един от стотиците въпроси, които имаше към нея.

Кейт Карпентър. Беше се запознал с нея, докато работеше в скъпарски ресторант в Бостън. Тя се занимаваше с обслужването на клиентите, а той беше стажант-готвач. Кейт беше красива и забавна, но двамата бяха спали заедно само няколко пъти. Арчър замина за Европа, за да преследва лудата си мечта да стане главен готвач със звезда „Мишлен“. Дали заради това не му беше казала за бебето? Имала е хиляди възможности да го направи през годините, защо не го беше сторила?

А какво щеше да направи Арчър, дори да беше узнал за детето? Да се откаже от всичко? Да загърби мечтата и перфектната си работа? Да загърби стремежа си да бъде най-добрият? Дали щеше да дойде в това малко градче в Нова Англия? Дали щеше да се ожени за нея?

Дали щеше да ѝ е гневен, че е провалила плана му за самия него, който той беше изготвил толкова внимателно?

Арчър преглътна и усети, че в гърлото му се беше образувала буца. В момента тези въпроси вече нямаха никакво значение, защото Кейт я нямаше. Господи, Кейт си беше отишла, а той дойде тук, за да се срещне с дъще-

ря си. Арчър обаче просто нямаше как да се заеме с тези трагични обстоятелства, преди да е пил кафе.

Това беше първото му излизане в центъра на градчето, откакто пристигна тук. То беше някак... старомодно, като излязло от стара пощенска картичка. Старомодно и невероятно *малко*. На главната улица имаше само няколко магазина под сянката на дърветата от двете ѝ страни. Тя се простираше на около две пресечки и след това търговската част ставаше жилищна. И това беше всичко. Нищо общо с кипящата енергия на Париж. Надеждите на Арчър да изпие чаша прилично кафе бързо се изпаряваха.

Ранната сутрин беше мразовита. Зимният студ все още не си беше отишъл и макар да беше едва първата седмица на март, на вратите и витрините на всички магазини бяха окачени цветни венци или изкуствени лалета. Навсякъде имаше обявления за скорошния лов на великденски яйца. Всичко беше някак твърде... сладко за неговия вкус. Наистина ли се налагаше да живее *тук*? Това градче беше като излязло от реклама на Нова Англия и Арчър не беше никак сигурен, че е в състояние да го понесе. Той смяташе, че в живота на човек трябва да има нещо повече от цветни венци и лов на великденски яйца.

Един по един собствениците на магазини отваряха врати и доскоро тихата улица започна да се изпълва с хора. Арчър се надяваше да не е станал твърде параноичен, но имаше чувството, че повечето от тях бяха вперили поглед в него.

Просто чудесно. Само това му трябваше – любопитни жители на малък град, които да се бъркат в работата му, при положение че той искаше единствено да сложи делата с детето си в ред и да се върне в Париж, към рес-

торантската кухня и истинския си живот. Тази причудлива улица с твърде подранила пролетна украса и любопитни жители просто не беше за него. Арчър си даде сметка, че анонимността, която големият град му даваше, вече му липсва.

Той мина покрай магазин за домашни любимци и се постара да игнорира малките зайчета на витрината, както и собственика, който му махна дружелюбно. Арчър не спря нито пред цветарския магазин, нито пред магазина за сладолед. Все някъде трябваше да има и кафене, да го вземат мътните!

А, ето! Малко по-надолу той видя табела с надпис „Кафене „Пъмпкин Спайс“. Арчър се намръщи. Той силно се надяваше, че в това кафене няма да предлагат само захаросани сезонни напитки. Арчър прекоси улицата и видя, че до кафенето има кръчма. Подобно заведение определено можеше да му е от полза през престоя му тук.

На рекламната дъска пред кафенето имаше надпис с тебешир за ново смути с кейл и кифлички с лимон и боровинки. Отвътре се носеше аромат на прясно изпечено кафе и Арчър усети как тялото му започна да се съживява. Слава богу. Той просто нямаше как да се срещне за пръв път с дъщеря с в полузаспало състояние. *Дъщеря* – тази дума все още му се струваше много странна.

Арчър посегна разсеяно към дръжката на вратата, докато продължаваше да мисли за тази дума, за огромната отговорност, която идваше с нея, и за това дали иска кифличка. В следващия миг вратата на кафенето се отвори рязко и едва не го удари в лицето.

– Какво, по... – Думите му бяха заглушени от пронизителния писък на някаква жена. Защо крещеше така, да не би *Арчър* да излизаше рязко, без изобщо да се съобразява с другите?

– О, не! – извика тя, но вече беше твърде късно. Подносът със смутита, който носеше, полетя към Арчър, жената с буйна червена коса се блъсна в него и той я хвана за ръцете, за да не падне.

– О, мамка му – изстена тя, вперила поглед в пространството помежду им. От дрехите на Арчър капеше смути, а жената беше цялата в малки зелени петна.

Арчър едва не изръмжа. По дяволите! Точно в момента нямаше време за това. Нямаше време да се връща в абсурдната малка къщичка, в която беше отседнал, за да се преоблече. Не можеше да закъснее за срещата... за срещата с *дъщеря* си. Арчър просто не беше предвидил, че ще се сблъска с ураган в човешки образ с цял поднос смути от кейл в ръка.

Всъщност Арчър може би беше изръмжал, защото жената се ококори, а страните на лицето ѝ поруменияха.

– Много съжалявам – каза тя. – Бързах, защото закъснявах, и изобщо не гледах къде...

– Няма проблем – отвърна през зъби Арчър, макар всъщност да имаше много голям проблем. Той щеше да отиде на най-важната среща в живота си с изцапана със смути риза. Едва ли щеше да бъде вдъхващ увереност баща с петна от смути по дрехите си, а в момента се нуждаеше отчаяно именно от увереност, толкова характерна за него при други обстоятелства.

– Не, наистина, нека ви помогна.

Арчър си даде сметка, че продължаваше да държи жената за ръцете и се намираще в прекалено голяма близост до нея. Той я пусна, отстъпи крачка назад и гърбът му опря в затворената врата зад него.

– Нямам нужда от помощ – каза той и погледна към щанда, пред който се виеше дълга опашка от хора. Сега със сигурност изобщо нямаше да има време за кафе и

щеше да се срещне с дъщеря си с изцапана риза и главоболие от липса на кофеин. Чудесно. Просто прекрасно.

– Чакайте, нека попия поне по-голямата част.

Жената взе няколко салфетки от най-близката маса и ги притисна към гърдите му.

– Това би трябвало да свърши работа. Ще попием течността, а след това може да отидем в тоалетната и да му сложим малко сапун... – Жената говореше, докато го постисваше, и бърборенето ѝ му подежда неочаквано успокояващо. Ръцете ѝ, които тя беше притиснала в гърдите му, и нежната извивка на устните ѝ, докато говореше, разсеяха Арчър дотолкова, че гневът му се уталожи. Той дори изпита желание да се доближи до нея още повече и да продължи разговора им. Искеше да я попита защо беше сложила толкова много напитки на подноса си. За кого бяха те? Жената беше облечена по-скоро като за тренировка, отколкото за работа в офис. Тесните панталони бяха прилепнали по бедрата ѝ и подчертаваха извивките им, а под късото ѝ спортно горнище се виждаше част от голия ѝ корем, който в момента беше опръскан със смути. Арчър си даде сметка, че може би щеше да е по-добре да спре да се взира в него.

Боже, какво му ставаше? Той трябваше да насочи вниманието си единствено към срещата с детето си, а не да се заминава с някаква жена в местното кафене. Доста привлекателна жена, ако трябваше да е честен.

Арчър въздъхна, отмести поглед от опасната ивица кожа и го насочи обратно към загриженото лице на жената. Ъгълчетата на красивите ѝ устни бяха извити надолу.

*По дяволите, Арчър, не трябва да гледаш и устните ѝ!
Насочи вниманието си към най-важното нещо днес!*

– Не се притеснявай за пода! – извика жената зад бара, извади Арчър от опиянението му и той отмести

поглед от това, което знаеше, че не е редно да гледа. – Джо идва с парцала.

– Добре, благодаря, Джийни – отвърна жената, която продължаваше да попива смутито от гърдите му. – Много съжалявам. – Ръцете ѝ бяха върху него и Арчър си даде сметка, че са в твърде опасна близост един до друг. Толкова близо, че усещаше аромата на шампоана ѝ. Ягоди? О, боже. Арчър спешно трябваше да си тръгне оттук.

– Случва се – каза Джийни и повдигна рамене.

Възрастни мъж и жена минаха внимателно покрай Арчър и образувалата се до него локва.

– Айрис, миличка, трябва да забавиш темпото.

– Да, така е, Естел – отвърна червенокоската, която явно се казваше Айрис, и въздъхна, изправи се и най-сетне спря с почистването на гърдите му. – Права си.

– Ти си добро момиче – каза Естел и леко потупа Айрис по бузата, а мъжът, чиято коса беше посивяла, се усмихна леко на Арчър.

– Тежка сутрин, а? – каза той.

– Май да.

Възрастният мъж се засмя.

– Дано потръгне по-добре.

– Хайде, Хенри – каза Естел, хвана го за ръката и отпи от смутито, което носеше. – Явно ще изпреваря Айрис за курса днес. Добре че си купих напитка – засмя се тя и излезе заедно с Хенри.

Айрис се засмя, но в следващия миг погледна към лицето на Арчър и изражението ѝ отново стана сериозно.

– Май няма да успее да се справя – каза тя и двамата погледнаха едновременно надолу към яркозеленото петно върху бялата му риза.

– Разбира се, че няма да можете – въздъхна Арчър. Това със салфетките не помогна кой знае колко. Пред-

стоеше му много важна среща, в главата му беше пълна каша и последното, което му трябваше в момента, беше да зяпа градската инструкторка по йога или каквато и да беше тази жена.

Айрис потрепери.

– Много съжалявам. Може ли да ви купя напитка? Какво пиете?

Арчър отново погледна към хората, които чакаха на опашка пред бара. Те се преструваха, че не го гледат и нямат милион въпроси към него, но никак не им се получаваше. Намерението му да дойде в града и да си тръгне от него, без да привлича нежелано внимание, се беше изпарило яко дим. Той отново погледна към Айрис, която беше все така нацупена и със свъсени вежди. Суитшъртът с цип, който беше облякла върху спортния си екип, се беше свлякъл на едното ѝ рамо и разкриваше плът, в която Арчър по никакъв начин не трябваше да се вира.

Беше крайно време да си тръгне оттук.

Днес просто нямаше как да бъде подложен на разпит или да остане в присъствието на тази жена, която вече провали деня му.

– Нямам време – каза той рязко и извърна лице от шокираното изражение на Айрис и осъдителните погледи на наредилите се на опашка клиенти на кафенето. Арчър не беше дошъл тук, за да създава приятелства, а за да уреди делата с дъщеря си. Не беше тук, за да се сприятели. Беше тук, за да се погрижи за дъщеря си. Арчър никак не беше убеден, че точно *той* е правилният човек за целта, но в момента това нямаше никакво значение.

* * *

– Чудовище! – изпищя ужасено момиченцето и се скри зад дивана само след един кратък поглед към зеленото петно отпред на ризата му. Първата среща с детето му никак не започваше добре, точно както Арчър подозираше, че ще стане.

– Той не е чудовище, мила. Това е баща ти – каза Паула, майката на Кейт, и се усмихна на момиченцето. Арчър не беше виждал Паула никога преди, поредното доказателство, че случилото се между него и Кейт е било случайно и мимолетно.

Паула дишаше с помощта на кислородна бутилка, а тръбичката в носа ѝ показваше недвусмислено, че ѝ е нужна помощ с отглеждането на детето. На *неговото* дете. Детето, което беше зърнал само за кратко, преди да се скрие зад дивана.

– А тогава защо има зелени вътрешности, които излизат от него? – попита момиченцето, което все още отказваше да напусне скривалището си.

Арчър погледна към ризата си и си даде сметка, че детенцето всъщност имаше право. Петното от смути наистина приличаше на вътрешности на чудовище.

– Ъъъ... от смути е – каза той и Паула кимна.

– Чу ли, Олив? Петно от смути, това е всичко.

– Няма да изляза – каза Олив. *Дъщеря му Олив.*

– Добре, скъпа. Можеш да останеш там засега – каза Паула и се усмихна на Арчър. – Моля, седни. Олив понякога е срамежлива в началото.

– Не съм срамежлива – чу се гласчето ѝ. – Просто не харесвам чудовища.

Арчър се сепна.

– Много съжалявам – каза той на Паула. – Тази сутрин претърпях инцидент със смуги от кейл и нямах време да се преоблека.

– Разбира се, не се тревожи – каза тя, но усмивката изчезна от лицето ѝ и на нейно място се появи загрижено изражение. – Сигурна съм, че всичко ще се нареди.

И тогава Арчър си даде сметка каква беше реалността. Всичко *трябваше* да се нареди. Тази жена беше загубила дъщеря си, а здравословното ѝ състояние не позволяваше да се грижи за внучката си.

Не ставаше дума само за него, за собствения му живот и за егоистичните му нужди.

Мамка му.

Арчър се прокашля.

– О, да, разбира се, че ще се нареди. Сигурен съм, че с Олив много бързо ще свикнем един с друг.

Ако се съдеше по изражението на Паула, тя не беше особено впечатлена, че плановете на Арчър се ограничават до това да „свикне“ с внучката ѝ, но в момента той нямаше как да обещае нещо повече. Не му беше никак лесно дори да произнесе името на Олив. Досега го избягваше, сякаш, ако не го изрече, ще се окаже, че всичко това просто не е истинско.

Само че беше истинско. Тя беше истинска. Истинска и ужасена от него.

За всичко беше виновна онази проклетата жена в кафенето. Ако не беше го заляла с тази зелена гадост, нямаше да се стигне дотук. А и след това се опита да я попие с онези безполезни тънки салфетки. Не че мислеше за ръцете на Айрис върху гърдите си (но пък може би щеше да се върне към тях по-късно).

В момента Арчър имаше по-големи проблеми и нямаше никаква представа как да се справи с тях.

Най-належащият от тях беше как да измъкне дъщеря си иззад дивана.

Половин час по-късно, когато Арчър и баба ѝ водеха мъчителен и за двамата разговор на общи теми, а адвокатът преглеждаше документите, тя все още не беше излязла оттам.

– Та значи си живял в Париж, нали така? – каза Паула. – Хареса ли ти там?

– Да, определено ми харесва да живея там – отвърна Арчър и наблегна на глагола в сегашно време. Той *нямаше* никакво намерение да се мести тук за постоянно. – Обожавам го – допълни той, но думите му прозвучаха някак кухо. Как може човек да обича град, който познава толкова слабо? Животът на Арчър преминаваше в кухнята на *Beau Rêve*, където беше главен готвач, няколко бара, където ходеше след работа с колегите си, и апартаментата му. Париж ли обичаше, или по-скоро идеята да бъде най-добрият главен готвач в ресторант, чиито клиенти го обожават заради предлаганите ястия? Всъщност това нямаше никакво значение. Париж беше част от плана, а Дрийм Харбър категорично *не влизаше* в него.

Арчър нямаше представа как щяха да се развият нещата с Олив в живота му, но все щеше да измисли нещо. Тази ситуация може би го беше изкарала от релси временно, но това нямаше да е за постоянно. Ако всички, от които зависеше, решаха, че Олив трябва да живее с него, което все още беше едно голямо АКО, Арчър щеше да я вземе със себе си.

Той отказваше да мисли за това, че за момента не беше в състояние дори да я накара да излезе иззад дивана, а какво оставаше да я убеди да се премести с него във Франция. Едно по едно.

– Добре, господин Баер – каза адвокатът по попечителство госпожа Каори Ким, отмести поглед от документите и го насочи към него. – Виждам, че сте наели къща в града.

– Да. Олив ще разполага със собствена спалня.

Арчър беше наел малка къщичка на тиха улица, в която се нанесе, разопакова багажа и обзаведе по някакъв начин спалня за момиченце. Той нямаше представа как се прави нещо подобно, ето защо купи всички розови неща, които успя да намери. Това никак не приличаше на дом, но Арчър таеше надежди, че Олив ще се чувства добре там.

– А как стои въпросът с работата ви? – попита адвокатът.

А, да, работа. Арчър усети как стомахът му се свива. Разбира се, че се нуждаеше от заетост, докато е тук, и той вече се беше заел с намирането ѝ. През първите си няколко дни в града обиколи близките райони в търсене на свободна позиция за готвач, но не откри нищо. Беше се ограничил в твърде малък ареал, но Арчър просто не знаеше какво ще прави с Олив, докато е на работа. Не можеше да си позволи дълго пътуване до работното място, нито да работи до късно, ето защо засега трябваше да се ограничи до рамките на града. Беше постигнато единодушно съгласие, че преходът за Олив ще бъде по-лесен, ако остане близо до баба си, приятелите и детската си градина. Това беше напълно логично, но така Арчър оставаше без добри възможности за работа.

– Знам идеалното място! – каза Паула и му се усмихна лъчезарно. – Гладис търси готвач.

– Търси готвач? – повтори тихо Арчър.

– Да, за закусувалнята си – отвърна Паула и лицето ѝ грейна, сякаш я беше осенила най-чудесната идея на света.

– Закусвалня?

Тя кимна.

– Чудесно – каза госпожа Ким и затвори папката си. – Значи сме готови със споразумението за временно попечителство. Господин Баер, вие ще бъдете главният попечител на Олив през следващите шест месеца, а Паула Карпентър ще запази правото си да посещава детето. След изтичането на този срок ще се срещнем отново и ще вземем решение, с което ще защитим интересите на детето по най-добрия начин.

Арчър успя единствено да кимне. Цялото му лице беше изтръпнало. *Готвач в закусвалня?* Това ли щеше да бъде животът му от сега нататък? Баща от предградията, готвач в закусвалня. Арчър усети, че започна да му се гади. Как, по дяволите, щеше да получи звезда „Мишелен“, ако готви в закусвалня?

Каори надникна през облегалката на дивана.

– Съгласна ли си, госпожице Олив? За известно време ще живееш с баща си и той ще се грижи добре за теб. Всички ще следим за това. – След тази недвусмислена реплика Каори отправи строг поглед към Арчър, който си даде ясна сметка, че ще бъде следен изкъсо от всички в града. Още сутринта в кафене „Пъмпкин Спайс“ му стана ясно, че го очаква именно това.

Арчър не разбра какво отговори Олив, но беше сигурен, че отговорът ѝ не е бил обнадеждаващ, защото деловото изражение на Каори изчезна и в момента тя имаше вид преди всичко на загрижен приятел.

– Знам, миличка – прошепна Каори, наведена над възглавниците на дивана. – Но понякога трябва да бъдем смели.

В очите и на Каори, и на Паула се появиха сълзи и Арчър отново се почувства ужасно, защото като пълен

егоист се тревожеше само за собствения си живот, а те съвсем наскоро бяха загубили скъп за тях човек. Олив беше загубила майка си едва преди няколко месеца, а ето че сега ѝ се налагаше и да живее с Арчър.

Той стана от мястото си и коленичи на дивана до Каори, надникна над облегалката и видя, че Олив го гледа с големите с кафяви очи. Същите като на Кейт. Сърцето му се сви.

– Здравсти, Олив.

Тя продължи да гледа втренчено, но поне не избяга, което все пак беше някакъв напредък.

Арчър се прокашля.

– Знам, че е малко странно, а и все пак се запознахме току-що, но нека опитаме, става ли?

Олив сбърчи чело.

– Мисля, че майка ти би искала да бъдем... приятели – каза Арчър.

– Така е – добави Каори. – Познавах майка ти и тя със сигурност би искала да прекараш известно време с баща си.

Наистина ли? Самият Арчър искаше да зададе този въпрос. Ако беше така, защо не му беше казала за Олив? Само че сега не беше моментът за подобен разговор. Олив го гледаше така, сякаш беше изгубена и уплашена, а той нямаше представа как да ѝ помогне.

Арчър обаче не беше от хората, които се отказват, и нямаше да допусне да се провали.

След като беше работил като помощник-готвач в някои от най-натоварените кухни в света, със сигурност щеше да може да се справи и с едно малко момиченце. Нали?

Той протегна ръка към нея и в продължение на няколко напрегнати секунди Олив само я гледаше. В крайна сметка обаче тя сложи мъничката си ръчичка в неговата.

Като за начало – добре.